

Ông Cà Khịa nhà tôi

Ông Cà Khịa nhà tôi là ai?

Có lẽ, bạn đã đoán đúng.

Đó là bố tôi.

Tính “cà khịa” của bố đã có “ảnh hưởng” lớn trong nhà.

Phải khoe thêm rằng, nhà tôi đặc biệt lắm nhé. Gia đình tôi chung sống cùng gia đình cô chú Nhung – Tuấn và em Nai. Mọi người vẫn ngạc nhiên vì không hiểu tại sao hai nhà không anh em ruột thịt, họ hàng thân thích lại có thể sống cùng nhau, ăn cơm chung, mẹ tôi và cô Nhung còn rất hay rủ nhau đi chợ. Thực ra thì... tôi chưa bao giờ nghĩ tổ ấm của mình gồm hai gia đình mà đó chỉ là một và chỉ một mà thôi.

Sáu người trong gia đình tôi thì đã có ba người bị ảnh hưởng bởi tính "cà khịa" của bố tôi, đó là: cô Nhung, em Nai và tôi.

Bố tôi rất thích "cà khịa" mọi người trong nhà. Có sáng, trời lạnh lắm, tôi vẫn nằm trong chăn ấm thì bố đã bật dậy và hát ầm cả nhà lên:

*"Sắp đi học thôi
Gần 7 giờ rồi
Gần 7 giờ rồi
Bố con ta đi học thôi.
Hôm nay thứ Năm
Mai là thứ Bảy
Thật ra chỉ là thứ Sáu.
Kẹo ời!"...*

Bố cứ hát oang oang như thế khiến tôi không thể ngủ thêm một phút, một giây nào nữa.

Chỉ qua câu hát vừa rồi thì bạn có thể hình dung ra độ "bá đạo" của bố tôi ở "trình" nào chưa? Mẹ tôi lại là một người lạnh lùng, cứng rắn và không thích đùa. Bạn không nghe nhầm đâu. Bố mẹ tôi dù là một cặp vợ chồng, nhưng tính cách hoàn toàn đối lập. Bố chỉ "cà khịa" thôi, chứ ít khi quát mắng, còn mẹ thì... Mẹ và bố tôi chỉ có chút giống nhau khi tức giận. Khi

tức giận, có thể bố tôi còn "tung" cả đồ đạc nữa đấy. Suyt! Nói nhỏ, đấy là kiểu "tung" trong ý tưởng ấy mà. Dù vậy, bố vẫn là một người đàn ông rất "kính nể" vợ và luôn luôn thể hiện cho mọi người biết mình "kính nể" đến nhường nào. Bố luôn thể hiện đầy nhiệt tình nên không ít người nhầm tưởng mẹ là "ngáo ộp" trong nhà. Thế nhưng, tôi nghĩ, không biết chừng chỉ là vẻ ngoài như vậy mà "bên trong" có khi mẹ lại "ngại" bố nhiều hơn ấy chứ.

Sơ bộ xiu thế chắc là bạn đã hiểu thêm về gia đình tôi rồi. Còn chi tiết nữa, là trong nhà tôi luôn sẵn một cây roi. Bố tôi bảo: "Đây là cây roi gia truyền từ..." (hình như từ một đời nào đó rất xa). Tôi thì thấy cây roi này rất mới, mới như chiếc áo mẹ vừa mua cho tôi. Cây roi chưa vung lên bao giờ, nhưng chỉ nhìn thấy thôi là tôi đã sợ khiếp rồi. Đã thế, bố còn hay nói câu: "Thương cho roi cho vọt!" Thương gì mà lại làm cho người khác phát sợ thế cơ chứ? Thật là sợ quá mất thôi!

Trong nhà thì bố sợ mẹ, mẹ sợ bố, tôi sợ cả hai, sợ cây roi, sợ chụp ảnh và sợ bị mắng nữa... Nói chung là tôi sợ nhiều hơn tất cả mọi người. Dẫu vậy, tôi còn là người thường bị "cà khịa" nhiều nhất, nên luôn phải chuẩn bị sẵn tinh thần "phòng ngự"... mọi lúc, mọi nơi.

Tính "cà khịa" của bố tôi chưa bao giờ giảm, ngày càng nặng và tăng dần theo cấp độ vui, buồn. Haizz! Một người lạnh lùng, cứng rắn như mẹ cũng không chữa được tính "cà khịa" của bố nữa. Chẳng những không chữa được, mà bệnh "cà khịa" còn lây lan

sang mẹ. Lây lan nhanh và nguy hiểm hơn cả con *covid* nữa.

Mẹ tôi dù không thích đùa nhưng nhiều lúc bố mẹ vẫn "hợp tác" để đùa trêu tôi. Có một lần, vào khoảng 10 giờ đêm, khi tôi không tài nào ngủ được, tôi sực nhớ ra:

"Ôi! Mình đã làm gì thế? Mình đã trót uống một cốc cà phê – đồ uống dành cho người lớn?"

Đó chính là nguyên nhân khiến tôi mất ngủ.

Đã thế, sau bữa tối, bố còn kể chuyện ma cho tôi nghe. Thật sợ quá mà!

Tôi ôm gối sang phòng bố mẹ xin ngủ cùng. Bố mẹ kết hợp trêu đùa tôi bằng cách lấy lí do tôi đã lớn, không được ngủ cùng bố mẹ nữa. Tôi khá hựt hững, nhưng vẫn phải kìm nén, nài nỉ, cố xin được ngủ cùng.

Bố tôi lại kêu nhức đầu, đau lưng, rồi ra điều kiện:

"Con muốn thế thì phải xoa đầu, đắp lưng cho bố."

Mẹ tôi thì lấy tay kẻ một đường thẳng tắp trên giường, chỉ vừa đủ chỗ tôi nằm và bảo:

"Con chỉ được nằm đúng chỗ này, không được lấn sang chỗ của mẹ. Nếu con vi phạm thì dù là nửa đêm mẹ cũng cho con sang phòng riêng ngủ."

Hic! Làm sao phải đến nước đấy cơ chứ! Tôi biết nếu mình không lấn sang thì mẹ cũng vi phạm cho

mà xem. Cứng rắn là thế mà mỗi khi tôi ngủ cùng, mẹ vẫn đưa tay sang xoa lưng, vuốt tóc, hít hà trán tôi. Có lúc bố tôi còn nói với mẹ:

"Thỉnh thoảng bảo con sang ngủ cùng cho vui, sau này con lớn, có muốn cũng chả được đâu."

Tôi nghĩ bố "cà khịa" kiểu kể chuyện ma cho tôi nghe là cũng có lí do đấy các bạn ạ.

Các bạn có bao giờ bị bố "cà khịa" không? Nếu bị bố "cà khịa" thì hãy chia sẻ cùng tôi nhé.

Tôi chơi thể thao

Nhiều lần, tôi theo bố đến cơ quan để xem bố chơi bóng bàn. Cơ quan bố có một phòng thể chất rất rộng, nối liền với vườn cây mà bố vẫn trồng các loại bon-sai xinh xinh.

Đi theo bố, tôi tập chơi bóng bàn, nhưng thất bại ngay lần đầu. Tiếp đó, tôi học đá cầu và lại thất bại lần thứ hai. Kế tiếp, tôi tập nhảy dây và đây là môn đầu tiên tôi thành công. Thực ra, gọi là thành công thì tôi cũng chỉ nhảy được vài ba cái thôi. Tôi cũng học thêm cả bóng chuyền ở trường, nhưng cũng thất bại toàn tập. Tôi chỉ chơi được nhảy dây, mà nhảy dây có lẽ là môn thể thao đơn giản nhất ấy. Tổng cộng, tôi đã thử sức tới bảy môn thể thao khác nhau nhưng chỉ hợp với mỗi một môn.

Ở cơ quan bố, chú Thành Duy chơi bóng bàn giỏi nhất. Trong bóng bàn, bố tôi chỉ là "con kiến" so với trình độ chơi của chú, và tôi chỉ bằng "con kiến" so với bố tôi. Quả là một sự thật "trái ngang". Tôi được biết, trong bóng bàn, người chơi lâu năm sẽ nhiều kinh nghiệm hơn, dễ giành chiến thắng hơn người trẻ tuổi. Thế nhưng, giữa bố và chú Duy thì ngược lại, bố tôi "toàn thua" và chú "toàn thắng". Lạ lùng quá! Lại thêm chuyện, chắc được bố tôi "truyền sang", chú Duy cũng mắc bệnh "cà khịa" giống bố, thường trêu chọc tôi. Đấy, vòng vo từ nãy đến giờ, tôi vẫn luôn tự hỏi: Thế người ít tuổi sẽ có ưu điểm hơn hay người nhiều tuổi ưu điểm hơn? Tôi cứ tự hỏi như thế và danh sách câu hỏi chưa có hồi đáp của tôi lại dài thêm...

Thế theo các bạn: Người ít tuổi sẽ có ưu thế hơn hay người nhiều tuổi ưu điểm hơn?

Hãy cho tôi biết đáp án với nhé!

Vườn cây của bố

Bố tôi có một vườn cây "siêu to khổng lồ", rộng khoảng 50 mét vuông và trồng các loại cây bon-sai: sanh, si, bồ đề...

Có lần, chỉ vì một cái cây trong vườn mà bố con tôi đã phải tranh luận mất hơn 10 phút. Tôi cho rằng, cái cây của bố giống hình con cá trê, trong khi đó, bố khẳng định đó là hình dáng của một con rồng. Bố còn giải thích cặn kẽ: Cây này có thể "long thăng", nghĩa là con rồng đang bay lên. Tôi tranh luận một hồi với bố về hình dáng, ý nghĩa của thế cây và vẫn cho rằng cái cây ấy đích thị hình con cá trê. Không thể nào khác được. Mà cá trê, tôi thấy đã nhiều, chứ rồng thì tôi chưa thấy bao giờ hoặc nếu có cũng là trong sách vở, tranh vẽ. Bố cũng hay gọi tôi là "rồng con" vì tôi sinh năm rồng mà.